

2. Blauwe Bergen & Zilveren Lepels

Ik weet wel hoe het komt dat ik zo snel mogelijk uit dit bos wil zien te komen. Het heeft te maken met de horrorverhalen die het nieuws in de regio beheersen. In Canberra heb ik erover in de krant gelezen, misschien had ik dat beter niet kunnen doen. Maar de grote krantenkoppen en akelige verhalen over dit gebied, waren niet te missen. In deze bossen zijn kort na elkaar twee backpackers verdwenen. Ze moeten beiden hebben gelift en vervolgens zijn ontvoerd door hun chauffeur. Van een van hen is het levenloze lichaam gevonden, hier vlakbij.

Twijfel rijst. Hadden we dan toch in Tarago moeten blijven? De sfeer die het stadje uitademde was verre van gezellig, eerder onvriendelijk, ruw en vies. Het leek een stadje uit een zeer ver en stoffig verleden. Vergane glorie, grauwheid troef. Vanochtend vertrokken we uit de Australische hoofdstad Canberra en op de kaart had Tarago een beloftevolle bestemming geleden. Maar na een kop koffie en een rondje door de straten, sprak het idee om daar te overnachten ons niet meer aan. Onze nieuwe bestemming werd Bungonia, daar zou ook een camping zijn.

Toen kwamen de *dirtroads*. Ze brachten ons behoorlijk in verwarring. We bleken de keus te hebben uit meerdere onverharde wegen waarvan de meeste echter niet op onze kaart te vinden waren. Onze voorkeur ging uit naar de weg die er voor ons gevoel het meest comfortabel en best geplaveid uitzag. Een tijd lang gingen we de goede richting uit en vertrouwden we er op dat we ons op een weg bevonden die min of meer rechtstreeks naar Bungonia zou leiden. Maar de afslag die er volgens onze gegevens moest komen, bleef uit. Ook de kilometerafstand klopte niet meer. Het werd een heel gepuzzel. We raakten lichtelijk gedesoriënteerd en reden een paar keer verkeerd. We draaiden rondjes en beklommen tot drie keer toe dezelfde steile helling. Niks ernstigs, maar niet echt leuk. Vervolgens kwam dit bos.

Lustig kwetterende vogels vergezellen ons als we het bos inrijden. Honderden papegaaien, *cockatoes* en *galahs* laten zich bij het vallen van de avond van hun beste en meest kleurrijke kant zien. Het decor wordt oranje en rood, de zon gaat langzaam onder achter de bomen. Het is een onverwachte, prachtige show, een welkome afleiding.

Maar als de vogels weg zijn, word ik onrustig. Ik wil dat er een eind komt aan de schemerachtige bosweg die ik associeer met ellende en gewelddadigheid. Maar de weg werkt niet mee, het wegdek wordt steeds slechter. Bij het vermijden van de ene scherpe steen stuiteren we op de andere. Kuilen, geulen en een ribbelig wasbord maken dat we hotsend en botsend onze kilometers maken. Een lekke band komt niet als een verrassing. De schemer maakt het fietsen niet makkelijker, langzaam maar zeker worden de hobbels en kuilen aan het zicht onttrokken. Toch willen we de vaart er in houden. Verwoed trappend draaf ik door, mijn fantasie slaat op hol. Door het bos met zijn spookachtige schaduwen en vreemde geluiden, buitelen in mijn hoofd de lugubere scenario's over elkaar heen. Onwetend van hetgeen mij obsedeert houdt Henk het hoofd koel. Hij probeert het moreel hoog te houden. 'Nog even volhouden, Bungonia is niet ver meer.' Ik verleg mijn aandacht naar mijn fiets en de grillige, harde stenen die ik onder mijn banden voel bonken. Een voorgevoel bekruipt me, we krijgen vast en zeker nog meer pech, mijn achterband zal het niet houden. Tien minuten later is het zover, we hebben opnieuw een lekke band. Mijn achterband. Doemdenken, paniekerig en gehaast rijden, het blijkt een slechte combinatie.

Het is pikkedonker als we in Bungonia aankomen. Van de camping ontbreekt ieder spoor, die ligt kennelijk ver buiten het plaatsje. De weg gaat verder, een volgend donker bos in. Het is tijd om ons te beraden, nog een onverlicht en onheilspellend pad is weinig aantrekkelijk. Aan de rand van het bos brandt licht in een kleine bungalow. Ik bel aan. Een oudere vrouw gekleed in een lang nachtgewaad, met een kapje op het hoofd en pantoffels aan haar voeten, doet behoedzaam open. Ze vertelt dat er inderdaad een camping is, zo'n tien kilometer verderop. Dan besluit ik om haar een gunst te vragen. Ik leg uit dat we het eng vinden om in het donker nog verder te rijden. Of we misschien onze tent op haar oprit mogen zetten? De vrouw kijkt me even aan, ze hoeft niet lang na te denken. 'Natuurlijk mogen jullie de tent hier opzetten, maar als jullie willen kunnen jullie ook wel binnen slapen, in mijn huiskamer.'

Meteen als we binnen zijn is er koffie, een warme douche en kunnen we in de keuken wat te eten maken. De moeizame en verwarrende rit is zo vergeten. In de bungalow brandt de haard. Madge maakt zich op voor een gezellige avond kletsen bij een knapperend vuurtje. Ze heeft een duster over haar nachthemd aangetrokken, zich geïnstalleerd in haar leunstoel en een plaid over haar benen gelegd. Voor ieder van ons staat een drankje binnen handbereik. Madge vertelt over haar leven. Ze heeft veertien kinderen grootgebracht, de oudste is nu 62. De meeste van haar kinderen wonen in de buurt van Sydney. Zelf is ze met haar man op latere leeftijd naar het platteland verhuisd, een zoon achterna. Deze zoon heeft hier in de buurt een boerderij met een fruitwinkel. Sinds haar man overleden is gaat ze hem af en toe helpen door wat inpakwerk te doen, wat te poetsen of even op de winkel te passen. 'Ik moet wat te doen hebben, anders word ik oud', is haar redenering. Madge oogt inderdaad nog opmerkelijk fit en pienter voor haar 82 jaar. 'Bungonia is klein en stil. Er is niet veel te beleven. Eens in de twee weken rijdt er een bus naar Goulburn, een stadje verderop. Dat is mijn vaste verzetje. Ik maak er een praatje, kijk een beetje rond en doe wat inkopen.' Ze nipt van haar sinas, en vertelt verder. 'Ik heb niet veel gereisd. Heel af en toe gingen we een dag of weekend weg. De Blue Mountains, dat was mijn allermooiste reis, dat nationale park net buiten Sydney. Dat is zo mooi! Ik kan er nog van genieten. Dan doe ik mijn ogen dicht en dan zie ik die bergen weer voor me. Die bergen, ze zijn echt blauw, alle kleuren blauw.' Terwijl ze praat, sluit ze haar ogen. Een glimlach speelt om haar lippen. Even later kijkt ze ons opgewekt aan. 'Maar ook hier geniet ik hoor. Kom maar eens kijken.' Met twinkelende ogen troont Madge ons mee naar haar vitrinekast. 'Mijn grote hobby is het verzamelen van zilveren theelepeltjes. Ik kan er uren naar kijken. Af en toe poets ik ze, zodat ze mooi blijven glanzen.' In de kast liggen en staan haar lepeltjes uitgestald, de meeste afkomstig uit verschillende delen van Australië en Nieuw-Zeeland, een paar uit Europa. Ze hebben zorgvuldig en liefdevol een plekje gekregen.

's Morgens worden we wakker van geluiden die uit de keuken komen. Onze kordate en zorgzame gastvrouw is in alle vroegte een ontbijt voor ons aan het klaarmaken. Een uurtje later nemen we afscheid, ontroerd door zoveel hartelijkheid. 'Ik ben blij met zo'n verzetje', is het nuchtere antwoord. Als we weggrijden roept Madge ons nog na: 'Vergeet de blauwe bergen niet!'

Maanden later, als we weer thuis zijn, ontvangen we een brief van Madge. Ze bedankt ons voor de zilveren theelepeltjes die we haar hebben opgestuurd uit Nederland. Ze laat weten dat ze niet zo'n leuke tijd achter de rug heeft. Dat blijkt een *understatement*. Een van haar zonen heeft zich met een geweer van het leven beroofd. Hij was de weg kwijt, het leven was hem te verwarrend. In gedachten ga ik terug naar die lieve en gastvrije Madge. Onwillekeurig komen er beelden boven van blauwe bergen en zilveren lepels. Het zijn beelden die voor mij nauw met Madge verbonden zijn en symbool staan voor levenslust, en het intens genieten van kleine dingen. Ik probeer me haar onpeilbare, gruwelijke en machteloze verdriet enigszins voor te stellen. De herinneringen aan Madge voeren me ook terug naar de moeizame tocht die ons naar haar huis bracht. Ik weet, soms bepaalt niet meer dan het toeval welke afslag je neemt. Soms kunnen routes onoverzichtelijk en verwarrend zijn, wegen ondoorgrondelijk, donker en angstaanjagend, net als het leven zelf.

Rit van Canberra naar Bungonia.

Australië deel 2: van Melbourne via Adelaide en de Snowy Mountains naar Brisbane. We maakten diverse uitstapjes, bijvoorbeeld naar Alice Springs, Kangaroo Island, Frasier Island, Cairns en Cape Tribulation. 1994.